

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 2.

Den 15. Oktober 1872.

Pr: 6 Sk. pr Expl

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Farmington den 24. August 1872.

(Fra „Deseret News“.)

Der er endnu en kort Tid tilbage, før Forsamlingen sluttet, og mange Ting kunde omtales, som vilde være meget interessante og belærende for vores Søskende, isærdeleshed med Hensyn til denne Kirke i dens Barndom. Når jeg hører Brodrene gjøre Bemærkninger over de Provælser, som Kirken maatte gjennemgaa i de Dage, saa kommer jeg uvilkaarlig til at tænke paa Begyndelsen af dette Niges Oprættelse. Jeg var ikke indlemmet i denne Kirke ved dens Organisation, men jeg vidste alligevel ikke saa lidt angaaende de Sidste-Dages Hellige. Jeg erindrer meget vel den Nat, da Joseph sandt Bladerne, ja, Grindringen om denne Tildragelse staar saa klart for mit Blik, som om den virkelig var stet igaar. Men nok om dette; jeg ønsker at tale lidt om andre Gjenstande. Søskende, hvor mange Medlemmer tro I der findes i

denne Kirke nu af dem, som blev indlemmede for otte og tyve Åar siden? Mange ville maaße tro, at det Folk, der nu kaldes de Sidste-Dages Hellige, blev optagne i Kirken, medens Joseph Smith levede og arbeidede for denne Gjerning. Dersom vi skulle spørge denne Forsamling om, hvormange af dem, som nu ere her tilstede, vare i Kirken for otte og tyve Åar siden, saa vilde de blot være ganste Faa.

Jeg tror, at under det nærværende Præsidentstabs Ledelse og Arbeide ere mere end tre Fjerdedele af dette Folk tillagte Kirken. Vi behøve ikke at spørge Menneskene om deres Mening angaaende vores Lærdommes Theori, men vi kunne spørge dem om deres Tro med Hensyn til selve Arbeidet. Hvad tror Verden om dette lille Nige, saaledes som det nu optræder? Otte og tyve Åar ere henrundne, siden

vor Broder, Joseph Smith, blev myrdet. Herrens Værk har siden den Tid rullet stadigt og sikkert fremad og har haft større Fremgang nu, end da Joseph levede. De Sidste-Dages Hellige have faaet et Navn og vundet Anseelse ligeoversor Verdens Dine. Denne Gjerning udvikles, forfremmes og vinder stedse mere og mere Udbredelse blandt Nationerne.

Mit Spørgsmaal, hvad den kristne Verden tænker om disse Ting, er helt simpelt, og jeg ønsker ikke at dvæle ved de forskjellige Sekter og Partier, som enten have en Tro eller aldeles fornegte den; dette bliver deres egen Sag, og de kunne handle efter deres egne Anskuelser. Men da Levi Hancock talte om, at de Hellige burde være trofaste og holde fast ved Kirken, thi dette var hans faste Beslutning, tænkte jeg, og denne Tanke udtales jeg nu: „Hvad skulde man vel holde fast ved, om vi med sund Fornuft skulde spørge, dersom vi ikke holde fast ved Kirken?“ Jeg hænder Intet. Ligesaaldt som et Straa kan redde en Mand fra at drukne midt i det store Verdenshav, ligesaaldt kan den kristne Verdens Magt, Myndighed, Tro og Præstedomme være i stand til at frelse os. Evangeliet er det eneste Frelsningsmiddel. De, som forlade denne Kirke, ere som en Fjæder, der blæser bid, hvor vinden fører den; de veed ikke, hvor de gaa hen; de forstaa ikke, hvorför de ere til; deres Tro, Dommekraft og Tankegang er ligesaal ubestandig og usikker som en Fjæder, der svæver om i Luften. Vi have Ingenting at klynge os fast til med Sikkerhed undtagen Evangeliet.

Angaaende den Lære, som Joseph Smiths Sønner søger at udsprede, da er den ligesaal god som en anden falst Religion. Det skulde være en stor Glæde for os, om vi kunde sige om Joseph Smiths Sønner, at de ere sin Faders Efterfølgere og trofaste Medlemmer af

denne Kirke. Men hvad er deres Mission? De forsøge paa at tilintetgjøre ethvert Spor af det Arbeide, som deres Fader udførte, medens han levede; de søger at udslette enhver Ting, henhorende til deres Faders Lærdomme, Tro og Gjerninger. Disse Drengene følge ikke sin Faders Fodspor, men Emma Bidemans. Enhver Mand eller Kvinde, som lytter til, hvad de sige, ere Emma Bidemans Tilhørere. Drengene have ingen Villie og ingen Dommekraft, men ere aldeles afhængige af deres Moder. Jeg vil ikke tale mere om dem; thi jeg er bedrøvet for deres Skyld. Mit Haab er, at Herren i sin Tid vil besøge dem. Jeg har ofte fortalt Eder, Søskende, at I maa ikke nære nogen Forventning angaaende Joseph Smith, som nu lever; men jeg ser hen til den Dag, da Herren vil aabne Davids Dine, han, som blev født efter sin Faders Død, dog jeg har intet Haab, saa længe hans Moder lever. Herren vilde, dersom David var rede til at adlyde ham, modtage ham nu; men han vil ikke, thi han stiller sin Moder høist, og vil adlyde hendes Maad og Lærdomme fremfor den Almægtiges. Us denne Aarsag kan han Intet udføre; han har ingen Kundstab eller Tro, og vi maa overlade det Hele i Herrens almægtige Haand.

Jeg vil nu tale lidt til mine Søskende om de hellige Lærdomme og Ordinancer, der henhøre til Guds Hus. Alle, som have levet paa Jorden efter det bedste Lys, de have annammet, og som vilde været villige til at adlyde Tylden af Evangeliet, dersom det var blevet dem forkyndt, ville blive værdige til at komme frem i en herlig Opstandelse; de ville opnaa denne Herlighed formedelst de Levenses Administration. Tillige ville Alle med Undtagelse af dem, der have syndet mod den Hellig Land, opstaar og erholde en vis Herlighed.

De Hellige tro, at vi ere i Besiddelse af alle de Ordinancer, der henhøre til Liv, Saliggjørelse og Ophojselte, og at vi administrere disse Ordinancer; men dette er ikke Tilfælde. Vi besidde alle Ordinancer, som kunne forrettes her i Kjødet; men der er Ordinancer og hellige Handlinger, som blot kunne administreres i den anden Verden. Jeg skal omtale en af disse hellige Handlinger. Vi hverken have eller kunne erholde den Ordinance, som er Nøglerne til Opstandelsen, her i Livet; men disse ville blive tildelte dem, der have forladt denne Skueplads og erholdt Legemer i den anden Verden, som saa Mange allerede have gjort og ville gjøre i Fremtiden. De ville blive ordinerede af dem, som ere i Besiddelse af Nøglerne, til at gaa ud og opreiße de Hellige, paa samme Maade som vi blev ordinerede og bestillede med Fuldmagt til at døbe Menneskene til deres Synders Forladelse. Dette er en af de Ordinancer, som vi ikke kunne annullerne her i Livet, og der gives mange flere. Vi have Maat og Myndighed til at bruge og behandle de forstjellige Ting her i Verden, og til at danne og gjøre Brug af de Elementer og Gjenstande, der omgive os, men vi besidde ingen Magt til at stabe noget Levende, ja ikke engang danne et naturligt Græsstraa. Vi ere meget ringe og usfuldkomne i saa Henseende. Vort Kald, medens vi ere her i Verden, er at arbeide og forbinde de forstjellige Elementer saaledes, at vi kunne gjøre Brug af dem, tillige at plante, saa og hoste de Ting, som Herren har ståbt og lader gro paa Marken til at op holde vort jordiske Liv. Vi organisere et Rige her paa Jordens ejer de Love, Herren har bestemt for os i Kjødet, men dette Rige er ikke for dem, der ere opstandne, endsfjondt det er i Lighed med dette.

I vor kjødelige Tilværelse have vi

ingen Magt til at danne eller avle Aaland, men Herren har nedlagt en Spire i os og sjælset os Evner til at frembringe kjødelige Mennesker. Naar vor Aand er blevet forenet med Legemet, og vi formedest Trofasthed ere fundne værdige til at annullerne Kronen og Herligheden i Guds Rige, da ville vi erholske Kraft til at avle baade Aaland og Legeme. Men denne Gave kunne vi ikke blive delagtige i i dette Liv. Paa denne Maade kunne I forstaa, Sostende, at vi ikke have fuldendt eller kunne fuldende vort Arbeide her i denne Tilværelse, ligefaa lidt som Jesus fuldsørte sin Gjerning, medens han levede paa Jorden. I denne vor kjødelige Tilstand besidde vi ingen Myndighed til at oprette Riger eller forrette Ordinancer, som skulle udføres i Opstandelsen. Da ville de, der have været trofaste og nikkjære her i Kjødet, der have overholdt deres første og anden Prøvestand, blive kronede til Guder og Guds Sonner, og disse ville saa Fuldmagt til at forrette Ordinationer og organisere Verdener.

Hvormegen Materie tro I, der findes mellem denne vor Jord og den nærmeste Hjælperne, som vi kunne se? Jeg tror, der er nok til at stabe og danne Millioner saadanne Kloster som denne, hvorpaa vi befinde os, og alligevel ere disse Materier og Elementer saa klare og gjennemsigtige, at vi tydelig kunne gjenemstue dem og se de forstjellige lysende Himmellegemer, der ere saa langt fjernede fra vort Blit. Kunne I have nogen Ide eller Forestilling om dette? Jeg vil forsøge at fremsætte en Lignelse med Hensyn til disse Partikler, der ere saa smaa, at intet menneskeligt Øje er i stand til at bemærke dem.

Et Barn bliver født i Dag, præcis Kl. 12, et Aar fra idag bliver et andet Barn født; altsaa det Barn, som er født i Dag, vil være et Aar ældre end det

andet, der kom til Verden et Aar sidst gøre. Det sidste Barn er ikke et Minut gammelt og har netop begyndt at aande; det først fødte Barn er naturligvis mange Gange ældre, og vi skulle maaſſe behøve en Negnemester til at udregne for os, hvormange Minuter eller Sekunder det første Barn er ældre end det sidste. Jeg veed, at det ældste Barn vilde, dersom det yngste var blot et Sekund gammelt, være over 31 Millioner Gange ældre end dette. Dersom disse to Børn levede et Aar til, vilde det ældste være to Aar og det yngste et Aar; hvis de leve endnu et Aar, da vil det sidst fødte Barn være to Trediedele af det førstes Alder; og leve de saaledes i et Aar til, vil det yngste Barn være tre Fjerdedele af det ældstes Alder og saa fremdeles. Forhjellen vil blive mindre og mindre, efter som Tiden strider fremad; og hvor lang Tid vil det paa denne Maade behøves, forinden de begge ere lige gamle? Dette vil aldrig ske; ikke engang i Evighedernes Evigheder. Disse to Børn ville aldrig naa den samme Alder. Tusinder og Millioner Tidsperioder kunne henrinde, og alligevel ere de ulige gamle. Saaledes med Elementerne, Søſſende. Tag for Eksempel et Sandkorn; I kunne ikke dele det i saamange Dele, at jo enhver af disse kunne deles; I kunne dele det i uendelig mange Dele, og alligevel kan hvert Stykke igjen deles. Vi kunne ikke begribe eller fatte, i hvor mange Dele dette lille Sandkorn kan udstykkedes, Delene vilde være utallige.' Saaledes er det med den Materie og de Elementer, som danne Livet i os, i Øyrene og Planterne, de ere aldeles ufattelige og utallige. Vi kunne endnu bedre tydeliggøre det. Tag et modent Korn — Iville maaſſe have mange om nogle saa Dage; tag et almindeligt Forstorrelsesglas og betrægt Spiren i dette Korn, og I ville tydeligt kunne se en Stængel med Ug og

Blade og Blomster. Dersom I tage et stærkere Glas, ville I se Kinen, af hvilken Spiren er udviklet. Hvornårne Liv er der nu i et saadant Korn? Det er den samme Utallighed og Uendelighed af Liv, som altid viser sig og er tilstede i Herrens store Skabelsesværk.

Vi ville, Søſſende, medens vi ere paa denne Side af Sloret, forrette alle de Ordinancer, som tilhøre Guds Hus her i Livet, og de, der ere døde, ville, dersom de have været trofaste, i Opstandelsen erholde mere og mere Kundstab, indtil de blive kronede som Guder og Guds Børn. Denne Overbevisning er meget trostende og glædelig. Vi ere nu ifærd med at forrette Daab for de Døde og udføre Beseglingsordinancen for dem. Dersom Templet var fuldendt, skulle vi forrette Begavelsesceremonien for de Døde — for Fædre, Slægt og Venner, hvis Slægtregistre, vi nu ere ifærd med at optage. Herren har bevirket stor Øpvarmelse blandt Folket i de øſſlige Stater med Hensyn til Optegnelsen af Slægtregistre. Alle føge at forstaffe sig Kundstab om deres Førsædre og saa trykte Optegnelser over dem, endføndt de vide ikke selv hvorfor. Herren har inspireret dem til at gjøre saaledes, og de ville fortsætte fra Fader til Fader, indtil de saa saa meget optegnet af deres Førsædres Slægtlinie, som de muligvis kunne.

Jeg vil til Slutning bemærke, at i Millenniet eller det tusindårigs Rige, vil Guds Rige være grundfæstet paa Jordens i al sin Magt, Fuldkommenhed og Hellighed; al Ondstab og Ugudelighed, der i saa lang Tid har hersket paa Jordens, vil være udryddet, de Hellige ville have det Privilegium at bygge Templer og i disse forrette Ordinancerne for deres Døde. Paa den Tid ville vi se vores Venner og Bekjendte komme herop fra forfæellige Egne af Jordens. Dersom vi spørge, hvem

skal være Hovedet for Opstandelsen i denne sidste Uddeling, vil Svaret blive: „Joseph Smith, den Herrens Profet.“ Han er den Mand, der vil opstaa og erholde Opstandelsens Nogler; han vil efter besegle denne Myndighed paa Andre, og de ville opsoge deres Venner og opreise dem, esterat Ordinancerne ere udforte til deres Opstandelse. Vi ville ved Aabenbaringens Land kjende vores Førstædre og forfolge vor Slægtlinie helt tilbage til vor Fader Adam og Moder Eva; og vi ville gaa ind i Guds Tempel og forrette Or-

dinancer for dem. Da vil den Enne blive beseglet til den Anden lige tilbage til vores første Førstædre. Præstedommet vil være en fuldkommen Kjøde fra Adam til den værkværdige Tidsperiode, som jeg nu omtaler.

Dette vil være de Sidste-Dages Hel-liges Gjerning i det tusindåriga Nige. Hvor lang Tid tro I, vi endnu skulle forstree Babylon? Jeg overlader Besva-relsen af dette Spørgsmaal til Hvilten-somhelst, der ønsker at besvare det. Jeg har ikke Tid og slutter derfor min Tale.

Korrespondance til Redaktøren af „Deseret News.“

Springville den 24. August 1872.

Hære Herr Redaktør.

Efter at være beskiltet til Missionær i de Forenede Stater ved den halvaarlige Konference i Salt Lake City forrige Aar, forlod jeg, i Kompagni med omtrent tred-sindstyve Aeldster, Ogden den 15de Ok-tober for at gaa til vores respektive Mis-sioner. Vi havde med enkelte saa Und-tagelser en behagelig Reise over Slet-terne.

Jeg tilbragte nogle Dage i Besog hos mine Venner i Nebraska og Council Bluffs, og derpaa reiste jeg direkte til Mentor og Ohio og besøgte min Broder og Soster, der ligesom saa mange andre Mennesker, interessere sig kun lidt for Mormonismen. Paa samme Tid aflagde jeg ogsaa et Besog i Kirtland. Denne By ser overmaade ødelagt og forfalden ud, mange af Husene staar ganske falde-sfærdige; ikke desmindre gives der i dens

Omegn mange smukke Steder. Jeg saa det Hus, som faldt tilhørte Joseph Smith, og hvori han boede; det var nu tilfældes. I denne By kan man se det første Tempel, som blev opbygget af de Sidste-Dages Hellige. Med Undtagelse af Grundmuren, Karnissen, Vindues- og Dørarmene, var enhver Ting i denne Bygning opført af uhuggen Sten og udenpaa Cementpuðs, der er saa stærk, at endsfjordt det nu er over seg og tredive Aar siden, den blev opført, saa er der alligevel ikke mere end et Stykke, som er faldt af, og dette skete omtrent tv Aar efter dens Opsættelse, da Bogtrykkeriet brændte. Templet eies nu for Tiden af en Hr. Huntley i Illinois. Det staar ledigt og ubebuet og har staet saaledes i mange Aar. En Mand ved Navn Bond har Noglerne til Templet. Frem-mede, der besøge denne By og ønske at se det Indvendige af denne Bygning, have

i Almindelighed ham til deres Bevisser. Han og hans Familie have været meget gode mod mig. De have forhen været Medlemmer af vor Kirke.

Jeg gjorde ogsaa en Besøg til Luman Carter, som var Leder af Sangkoret, da de Hellige boede i Kirtland. Han er nu en Tilhænger af Spiritualismen. Jeg benyttede Leiligheden til at omtale en Beværkning, som en Dame gjorde for et Par Dage siden, nemlig at de Fordomme, som Folket nærede imod vor Kirke, var grundet paa det Rygte, som udsprettedes, at Mormonerne var en Typebande. Jeg svarede hende, at jeg troede, mange Tyverier blev begaaede paa Mormonernes Bekostning. Da jeg hentydede til dette, svarede Luman Carters Svigerson, at det virkelig forholdt sig saaledes. Han fortalte, at flere forskjellige Selskaber afholdt et Møde i Templet i Aaret 1847, som varede i nitten Dage.

En Baptistspræst ved Navn Weaver var den præsiderende. Under denne deres Sammenkomst blevet flere af Tilhørerne saa varme, at de begyndte at bekjende deres Synder. En Hr. Marius Martindale bekjendte, at han havde stjalet ti Tønder Hvede fra Hr. Holmes's Mølle, i hvilken han var ansat som Møller. Hans Søn tilstod at have stjalet omtrent et hundrede Allen Klæde i Uldvæveriet i Kirtland, at have stjalet et Dusin Laase i en Butil; tillige bekjendte han, at han havde stjalet Penge udaf en Mandes Komme, som logerede hos ham. Da denne Mand gjorde ham bekjendt med sit Tab, beskyldte han sin Nevs for Tyveriet og jagede ham ud. En sagde, han havde stjalet nogle Faar, en Anden en Plov. En Mand vilde skrifte Noget, men bemærkede, at det var saa sjældigt, at han twivlede om Tilgivelse. Det blev sagt, at Mange aflagde private Skriftemaal, og Bekjendelserne gik saa vidt, at

Præsterne bad dem holde op, thi ellers vilde det blive en Skandale for Byen. Alligevel sagde Præsterne til dem, som ikke havde bekjendt deres Synd, at de havde syndet mod den Hellig-Aland. Martin Martindales Son, Cyrus Martindale er nu presbyterianist Præst, og hans Broder er Præst for en anden Selskab, som ogsaa hylder Skriftemaal. Luman Carters Svigerson sagde endvidere, at alle disse Tyverier bleve udøvede, medens Mormonerne opholdt sig i Kirtland, og med Undtagelse af Kommetyveriet, blevet de Hellige anklagede og beskyldte for alle de andre. Luman Carter, hans Datter, Madame Bond, Madame Hodlock og Hr. og Madame Norton Stray tilliggemed mange Flere, som jeg har talst med, bekræfte med en Mund, at dette var Sandhed.

Var der endnu en Gnist af Inspirationens Aaland tilbage indenfor disse Mure, der bragte Menneskene til saaledes frivillig at opstaa og tilstaa deres Forbrydelser, saa de Uskyldige engang i Tiden maatte blive frikjendte, eller var det Satan, som havde gjort en feil Beregning?

Paa min Reise gjorde man mig i Almindelighed det Spørgsmål, om hvor mange Koner Brigham Young havde, og hvor Mormonerne nu skulle drage hen, akkurat som om det var aldeles bestemt, at vi igjen skulle forjages. Ved min Tilbagekomst gjorde jeg et Ophold i Quincy. Idet jeg en Aften spadserede i Broadway, saa jeg paa venstre Haand en meget smuk, storartet Bygning. Jeg gik over i den næste Gade for nærmere at besue den, og det visste sig at være et Kollegium. Ved at staa og betragte de forskjellige Dele af Bygningen, bemærkede jeg en Sten, hvori med stor Kunst et Ansigt var udhugget. Jeg gjenkjendte ved første Øiefast Stenen, som en af de tredive Soiler, der engang tilhørte vort

Tempel i Nauvoo, og ved at spørge en Tilstedeværende, blev jeg fuldkommen overbevist i saa Henseende. Jeg ved ikke, om denne Soile var borttagen fra sin forrige Plads og opstillet ved denne Bygning som nogen Mærkværdighed eller for at have en Relikvi efter Mormonerne; men der stod den i Fronten af Kolegiet, et Arbeide udført af de Sidste-Dages Hellige.

Fra Quincy drog jeg ned til Hannibal og besøgte Broder Edward L. Page. Denne Mand har staet i Kirken i mange Aar, og hans største Ønske var at komme hjem til Zion. Han har Hustru og tre Born, hvorfaf en Son er gift, og hele Familien nærer stor Længsel efter at komme til Zion, men den er for fattig til selv at bevirke sin Udsrielse.

Derpaa fortsatte jeg min Reise og besøgte to Brodre i St. Joe. I Caldwell aflagde jeg en Visit hos nogle Slægtninge. Medens jeg opholdt mig i denne By, sik jeg nogle Meddelelser, som jeg nu vil nedstrive. Hr. Nelson Noah fortalte mig, at det var Milford Donihue, der dræbte Broder Cary ved at slaa ham i Hovedet med en Nissel. Han havde flere Gange hørt Donihue omtale denne oprorende Handling og bekjende, at han ikke havde haft en glad Dag, siden han udøvede den. Hr. Noah sagde endvidere, at Donihue efter den Tid var fængslet til Sygeleiet i fjorten Aar, forend han døde. Han havde otte Born. Medens han var i Gallatin, sik en af hans Sønner Slagflod og saldt død om paa Ga-den, en anden saldt paa lignende Maade og døde kort Tid efter; en tredie blev fængslet for en Forbrydelse og døde strax efter sin Lossladelse; en fjerde blev studt af sin Svoger. Han havde sex Sønner og to Døtre, hvorfaf alle Sønnerne ere døde. En Datter er sindsvag og bor hos sin Moder i Gallatin. Den anden

har en stor Familie, som har en egen Fortjærlighed til at slaaes med Knive og andre Vaaben. En af hendes Sønner hørte til Skoven efter Brænde, men blev overført af Vognen og døde. Paa denne Maade kunne vi se, at Herrens Straf er gaaet over tre Led.

Bill Pennington, en af Lederne for Pobelhobene, tog Gift og døde. Neil Gillum, en anden Leder, blev dræbt ved usorsigtlig Behandling af et Gevær. Hans Broder døde af Værbrudenhed. Dick Weldon døde af Delirium Tremens (Fyldesgang). Hans Son blev funden død paa en Bei.

Bed saaledes at have talst med forskellige Personer paa forskellige Steder, er jeg af alle bleven underrettet om, at Lederne for Pobelhobene og vore Forfolgere ere Størsteparten døde paa en forsærdelig Maade. Mange ere fundne døde i Skovene og paa andre private Steder, og de, som endnu leve, ere næsten Alle under Lovens Baand for Bankrøverier, Mord, Hestethverier og andre grove Forbrydelser. Kort sagt, efter hvad jeg har hørt, findes der ikke noget Sted paa Jorden et Folk, som har opfyldt Forbryderlisten i den Grad som Missouri Pobelen, siden Mormonerne blevne udrevne fra denne Stad.

Da jeg forlod Caldwell kom jeg i Følge med en Præst, med hvem jeg havde en kort Samtale. Endstjordt han var meget bitter mod de Hellige, onsfede han dog at vise dem den Retfærdighed, de efter hans Formening tilkom. Han sagde, at Mormonerne havde gjort langt mere for at opbygge Landet end Pobelen, der uddrev dem. Jeg kom ogsaa til Kundstab om, at Indbyggerne i Missouri og Nauvoo ikke ansaa sig berettigede til at afhænde Landet og give Skjede paa Ejendommene, da de vide, at det Hele tilhører Mormonerne, som have Negje-

ringens Skjøde for samme. Da jeg blev spurgt, om vi nogensinde agtede at komme tilbage og gjøre Fordring paa Landet, svarede jeg, at dette vilde vijseligen engang ske.

Sæg vil ikke længere friste deres Taal-

modighed, men til Slutning sige, at jeg næede mit Hjem med god Helbred den 8de Juni sidstleden.

Deres i Evangeliet

Stephen D. Perry.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktober.

Dette Åar har i alle Henseender været meget gunstigt for Utah. Der har været Regn i Oversflod, og dette er næsten et Mirakel i et saadant tort Land, hvor vi før have haft saa meget Besvær med at lede Vandet ned fra Bjergene og gennem vore Aare for at vande dem. Vore Søstende have næsten overalt i hele Territoriet været bessignede med en rig Host baade paa Korn, Ho og Frugt. Utah har et Par Gange i denne Høst været hjemsegts af et ræsende Tordenveir, hvorved Negnen bogstavelig osede ned af Himmel' i store Vandstromme. Dette var af stort Gavn for Sæden paa Marlen, og Stormen anrettede ingen væsentlig Ødeleggelse.

Heden har været overmaade streng i Utah i denne Sommer og til sine Tider næsten trykkende. Dog har den der været for Intet at regne mod de østlige Stater i Amerika, hvor Natten har været ligesaa trykkende og varm som Dagen. De mange Sygdomme, som paa Grund af den sterke Barme have raset i de østlige Dele af Landet, have vist sig i en meget ringe Grad i vort Bjergjzem.

Zion er storligen begunstiget i alle Maader. Landets Opdyrkning, Forædling og Udvidelse strider fremad med faste og sikre Skridt. Det ser ud som om Verdens Spaadomme med Hensyn til Zions Undergang ikke saa hastigt ville gaa i Opfyldelse; thi istedetfor at gaa sin Undergang og Kun imøde, som Menneskene have forudsagt i saa mange Aar, saa nære vi fortrostningsfuldt det Haab, at det aldrig skal forgaar, men derimod stadig gaa fremad til Seir. Herren har paa en forunderlig Maade ledet denne sin Gjerning og dette sit Folk, og vi stole paa, at han stedse vil staa os bi i vore Bestræbelser for at tjene ham og opbygge hans Rige og fremme hans Gjerning blandt Jordens Nationer. Han har bessignet os rigeligen, og vil stedse bessigne os, dersom vi følge at efterleve de Bud og Love, som han har sjænket os. At efterleve Herrens Bud og Anordninger er ingen Straf; thi vi ville selv hoste Befignelsen af at overholde hans guddommelige Besalinger. Vore Søstendes Flid og Utrættelighed bliver bestandig kronet med Held. De arbeide med Midkjørhed paa at fremme Herrens Gjerning, og han styrker og opmuntrer dem i deres øde Bestræbelser. De opbygge Stæder og forstyrre Byerne der hjemme i en storartet Maalestok. Tempelarbeidet strider hurtigt fremad. Næsten alt Arbeide udføres med Damp og Maskineri. Ved Jernbanen farer man op til Bjergene og henter store Stenblokke, som høres lige til Tempelmuren og der blive afstøfede og

tagne i Brug. Alt tyder paa Liv, Virksomhed og Tilfredshed. Store Skolebhygninger og Instituter oprettes for at opnære de Unge i Alt, som er gavnligt, ædelt og opføjet, saa at de engang i Tiden kunne blive kundskabsrige og nyttige Mænd og Kvinder i Israel og være Medhjælpere i at opbygge Guds Rige og fremme hans Gjerning paa Jordene.

Vort Motiv er at tjene Herren i Aland og Sandhed og at bruge de Talenter og Evner, som han har tildelt os, at udbrede hans Evangelium blandt Menneskene, at de, som tro og annamme det, kunne blive delagtige i de samme Velsignelser, som vi, formedelst vor Lydhed til samme, allerede have erholdt. Og denne vor ædle Bestræbelse for at stjænke dem det samme Gode, som vi allerede have, sinde Menneskene for Godt at kalde Bedrageri; og Forsolgelse, Spot og Foragt er Lønnen for vor Opgørelse. Men efter Skrifstens hellige Ord, saa skal det være saaledes, thi Jesus siger til sine Disciple: „Ve Eder, naar alle Mennesker tale vel om Eder, lige det Samme gjorde deres Fædre ved de falske Profeter. Salige ere I, naar man bespotter og forsølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det.“

Verden er saa formørket og indhyllet i Morke og Bilbsarelser, at den paa ingen Maade kan forstaa de Ting, som høre Guds Rige til. Menneskene gaa fremad i alle verdslige Kunster og Bidenskaber, men estersom deres Klogt og Visdom vojer angaaende de timelige Goder, fjerne de sig alt mere fra deres Skaber og Dpholder. Paa samme Tid som de blive oplyste og udvide deres Kundstab i Verdens Anliggender og soge det Timelige istedetfor det Evige, formørkes deres Sjæl med Hensyn til Gud og hans Rige, og Kundstabben, som de have om ham, er blot død og historist. De forstaa ikke at bedomme aandelige Ting, thi Sandheden, som forlyndes dem, kalde de Løgn, og satte ikke dens store Værd. Mange, der høre vort Budstab om Evangeliet, som Herren har gjenskænket til Jordene i disse sidste Dage, saa derved deres Nine opladte for Lyset, og de kunne stjænne mellem Det og Bilbsarelse; de forstaa, at deres Lære ikke er overensstemmende med den Lære, som Jesus og hans Apostle forlyndte forbum. Enkelte af dem annamme Sandheden og blive dochte til deres Synders Forladelse, Andre derimod kunne ikke losgrave sig fra Verden; de vide, at de ved at annamme vor Tro, ville blive nedsagede til at frasige sig mange af denne Verdens Goder, og det værste af det Hele, de ville blive forlæstede af deres Slægtinge og Venner, ja hele Verden vil forhaane, forsølge og bespotte dem. Dette er Betingelser, som de ikke ville indgaa paa; de kunne ikke dsie saa meget Ondt for Jesu Navns Skyld, endstjordt de tydelig læse i den hellige Skrift, at Jesu Østersolgere ville blive Maalet for Verdens Haan og Foragt; thi Frelseren siger, at Verdens Venstab er Guds Fjendstab. Menneskene forlæste vort Vidnesbyrd og gaa deres Fordærvelse imode. Dette bedrover os, men Troen er en Gave af Gud, vi kunne ikke stjænke dem den. Evangeliet forlyndes, og Enhver har Lejlighed til at annamme eller forlæste det, det er en frivillig Sag.

Ikke desmindre, Guds Rige har Fremgang, og mange af dem, som ere fattige paa timeligt Gods, men rige paa Kjærlighed til Sandheden, annamme den og slutte Bagt med Herren ved at vise Lydhed til hans bemyndigede Ejeneres Ord, at omvende sig fra deres Synder og gaa og blive dobt i Daabens hellige Bande.

Aarligent reiser en Masse af disse vore fattige Søstende hjem til Zion, som skal være Israels Indsamlingsted i denne sidste Tid. Oplysning og Kundstab gaar sta-dig fremad blandt Bions Indvaanere, de arbeide uasladelig paa at udvide deres Forhold i baade timelig og aandelig Henseende. De arbeide paa at fremme Herrens Gjerning og at udfri hans Børn fra Babylons Mørke og Trængsel. Naar deres Dags Gjerning er tilende, gjøre de ikke som Verdens Mennesker i Alminde-lighed, gaa hen paa et Værtshus eller et eller andet Forlystelsessted for at forsoe i Drunkensstab og andre usædelige Laster det, som de maaesse med Moie og Besvær have erhvervet sig ved deres Arbeide, men de gaa til deres Hjem og soge at belære deres Familie og Born i at vandre paa Herrens Veie.

De Midler, der i Aar ere blevne indsamlede af vore standinaviske Søstende i Zion og sendte hid til disse Lande, som ere anvendte til vore fattige Søstendes Udsfrielse, beløbte sig til omtrent 20,000 Rigsdaler.

Vi have et instændigt Raad til vore Søstende hjemme i Zion. De, som ønske at sende Begler til deres Søstendes Emigration til Foraaret, anmode vi her-ved om at indsende samme i saa betimelig Tid, at de kunne indløbe her paa det standinaviske Kontor enten sidst i Mai eller først i Juni Maaned.

Da det hænder, at de Hellige i Skandinavien, som selv netop have Penge til at betale deres Reise til Staterne, saa Øste af deres Søstende der hjemme om at blive hjulpne videre fra New York til Utah, og dette Øste øste slaar seil, ville vi underrette vore standinaviske Søstende om, at de ikke maa indmelde sig til Emi-grationen, medmindre de enten selv ere i Besiddelse af Penge eller der paa Kontoret i København er indløbet Begel til deres Reise helt hjem. Thi naar de komme til New York, og Broder Staines ikke har erholdt Penge til deres videre Besordring, ere de, dersom deres Reisefæller ikke kunne bistaa dem med de resterende Reiseud-gifter, nødsagede til at blive tilbage i Staterne, som øste vil være ti Gange værre for dem, end om de med Taalmodighed havde ventet, indtil de kunde været sikre paa at komme helt frem til Reisens Maal. Broder Carrington figer, at de Hellige bor vente, intil Lejlighed gives dem at komme hjem uden at have saa mange unyttige Ubehageligheder og saa meget utidigt Besvær paa Reisen, thi alt dette kan und-gaes, dersom Begler ere hidsendte fra Utah til Dækfelse af Reiseomkostningerne. Tillige er det aldeles imod vort Raad og Ønske, at de Hellige reise til Staterne for at op holde sig.

Om Drengesdragelse..

(Fra „Millennial Star“.)

De Bemærkninger, som jeg har læst i deres Blad angaaende Drengesdragelse, have i hoi Grad vælt min Interesse, og dersom det ikke er altfor paatrængende, skulde jeg ønske nærmere at berøre denne Sag.

For nogle Aar siden var jeg ansat som Lærerinde i forskellige af de fornemste Skoler i New York. Jeg havde omtrent femten hundrede Drenges at undervise om Ugen i forskellige Skolefag, blandt hvilke var Fysiologi eller Læren om det menneskelige Legeme. Maaden, paa hvilken Drengene indsigede disse Lærdomme, gjorde et dybt Indtryk paa mig. Naar jeg med Ord, passende for deres Hatteevne, forklarede dem Legemets forunderlige Mechanisme, som et af Herrens vise Skabeværk; om hvilken Mespelt vi skulde vise dette hellige og igjenløste Tabernakel, der er Sjælens Bolig, som Herren har ståbt og i Kjærlighed vil opholde, men at han paa samme Tid fordeler os, at vi skulle tage Vare paa det og i alle Maader være ansvarlige for, hvorledes vi have benyttet det, paa samme Vis, som vi vilde fordre en Anden til at bære Ansvarret for Ting, som vi havde anbetroet ham, og da jeg segte at udvile det for dem paa en klar og forståelig Maade, blev jeg overrasket ved den spændte Opmærksomhed, som de altid viste mig. Denne Opmærksomhed hos Drengene var ikke indstræknet til blot en Klasse. Nei, Allsammen nøreden samme Interesse og vare sørdeles ivrige i at indprente sig de Lærdomme, som bleve dem meddelte.

Jeg erindrer, at jeg en Dag, efter at have berort disse Lærdomme for Drengene, sagde til en Lærer: „Jeg er for-

viiset om, at dersom disse Drenges opvokse til daarlige Mænd i Samfundet, saa er dette grundet paa Forældrenes Forsommelse med Hensyn til deres Opdragelse, thi jeg har i alle Skolerne fundet, at de ere meget flittige og opmærksomme til mine Ord og ere ligesaa villige i at blive belært i det Gode som Pigerne. Jeg for min Part kan ikke opdage den mindste Forstjel.“

I blandt mine kjæreste Veninder tæller jeg fire Modre, der alle have opdraget deres Drenges og Piger under de samme moralste Forhold. Disse unge Mænd ere fuldkommen saa gode som deres Søstre, og besidde paa samme Tid en stærk og mandig Karakter, som aldrig bliver funden hos Mænd med onde Principper. Mange Forældre have stor Sorg og Bekymring paa Grund af deres Sonners Opførel og Handlemaade, som derimod kunde have haft stor Glæde af dem, dersom de blot havde vist den Kjærlighed og Omtanke mod dem, som ved Pigernes Opdragelse. Det er meget almindeligt i Familier at se Dottrene leve i en moralst Stilling, medens derimod Sonnerne leve i et helt værerende Forhold og ofte gaa i en tidlig Grav, der er Folgen af deres mislige Opdragelse. Der er intet Haab for vores Drenges, undtagen de blive belært i Selvbebeherskelse. Og uden Tvivl, mange Mænd, som have overtraadt Herrens naturlige Love, i Betragtningen af deres Fornedrelse, have udraabt: „Oh, dersom blot Fader og Moder havde advarer mig i Tid om at beherske min Natur, saa at jeg kunde have kæmpet imod og overvundet den, istedetfor at den nu har overvundet mig!“

Opdrag en Dreng til at have en sande Agtelse med Hensyn til sit Legeme, den Agtelse, som forlanges af et kristeligt Menneske. Belær ham i Tide om de forskjellige Farer som onsvæve ham, og jeg tror, der er meget saa med saadan Kundstab, der ville vælge at staa ind paa en fornedrende Bane. Mange salde i Fordærvelse paa Grund af Ubidenhed angaaende de Farer, der ligge i deres Vej; derfor bunde de hænde Maaden, paa hvilken de kunne undgaa og overvinde dem. De have aldrig været forberedte paa at

stride paa kristelig Vis og overvinde det onde med det Gode, ja maafe ikke engang faaet den mindste Advarsel om det onde, som skal overvindes. Saadanne Børns Forældre ville engang blive fordrede til Negnstab or Herrens Alsyn. Maa Gud paastynde den Tid, da vore Drenge maa blive opdragne i en god og kristelig Maner, da Forældrene ville være ligesaa nidsjære i at give deres Sønner en moralisk Opdragelse, som Fædrene nu ere ivrige i Pengearliggender og Modrene i Pynt og al Slags verdslig Tant.

Korrespondance.

New York Rhed den 16de September
1872.

Præsident K. Peterson.

Hjere Broder.

Med megen Taknemlighed til vor himmelste Fader melde vi herved vor lykkelige Ankomst til Joseps Arveland, hvortil vor Hu og Higen saalænge har staat. Kort og godt, vi have haft en rigtig god og behagelig Reise; vi have ingen Storm havt, Havet har ikke vist sig for os i sin vilde Majestæt, ja nogle Dage var det ligesaa roligt og spejlklaart som Pebblingso. Vi tog af Sundheds hensyn en nordlig Kurs, og vi havde allerede den 13de om Astenen det behagelige Syn at se Hyrtaarnet paa Kap Race paa New Foundland; desfra toges sydlig Kurs for New York. Vi have ingen Dødsfald haft, hverken blandt de Hellige eller Fremmede, og have ikke haft den sorgelige Pligt at sænke nogen af vore Venner i den vaade Grav; derimod have vi foroget voit Tal

med to nye Passagerer, rigtignok temmelig smaa, men dog store nok til at legge godt Beslag paa deres ødre Medmenneskers Opmerksomhed. Denne Forøgelse fandt Sted blandt de Engelske.

Det er os en Forstielse at kunne udtales vor fuldkomne Tilfredshed med de Hellige, som vare stillede under vor Baretegt; vi give dem herved det bedste Bidnesbyrd for Taalmodighed, Overbærenhed og Hjælpsomhed; og uagtet Nogle have været saa uehildige at blive frajhaalet enkelte Smaasager, og Nogles Sengklæder af en Feiltagelse kom ned i Lasten, hvorved de nødtes til at ligge mindre blott end onselfigt var, have disse Ubehageligheder dog ikke forskyret det Helels Harmoni.

Vi have ikke holdt saamange Församlinger, som Mange onskede; thi altfor ofte var baade Preest og Lihorer usikket til at passe sin Dont paa Grund af den slemme Sosyge, men et Par gode Församlinger blev dog afholdt, hvor en

god og livlig Aand lagdes for Dagen, og Trost og Opmuntring spredtes blandt os alle.

Den eneste staende Klage, vi have hørt, er denne: „Vi blive saa dogne og dorste, at vi vist ikke gide bestille Noget, naar vi komme i land igjen!“ Der kan være Noget i dette, thi man gjor ikke Andet end at spise, driske, spadsere, passare og sove, men selv dette kan jo være rart nok for de Staller, som hidindtil ikke have kendt andet af Livet end Slid og Slæb og Nattevaagen for at tjene det Allernodvendigste til Livets Ophold.

Den Aand, som i den nuværende Tid rører sig blandt Folkene i Verden, er Socialismen — det vil sige en Higen efter at stille alle Mennesker paa lige Fod, og Hungeren eller Frygt for Hunger er Drivsiederne til de fortvilede og lovlose Anstrengelser, som Arbeidsklasserne gjore. Men vi ere Gud ske Lov udenfor det Hele, og vi tage ingen Del deri i de gamle Lande, og vi have ingen Grund dertil i vort fremtidige Hjem; dog have vi her om bord en egen Socialisme, en egen Frihed og Lighed, som det vilde more mange af vores efterladte Venner at stue. Vi ere aldeles udenfor Verden, vi gynges som i en Noddestal paa det mægtige Dyb, og dog findes der i denne Skal over tusind Mennesker. Vi høre hverken om Krig eller Rygter om Krig; vi høre intet Skrig efter Fodemidler, thi vi have dem i Overslød, eller Suk efter Husly, thi med en Smule god Willie have Alle Plads nok om end lidt snever. Vi modtage ingen Breve fra Venner og Bekjendte, og der kommer ingen Aviser om Morgenens med foregaende Dags Tildragelser. Kabeltouget, hvis Linie vi have fulgt, numrer sine mystiske Meddelelser dybt under os, men ingen Lyd naar op til os med Melding om, hvad der foregaar i Verden. Nei, vi leve for os

selv og med os selv og glæde os med Sang og Tale, drage Minderne frem fra Sjælens Dyb og afmale os Fremtiden med de sjonnestre Farver.

Kaptein Morgan har været en Gentleman og hans Officerer og de fleste af hans Underordnede ligesaar; vi ere blevne godt behandlede, og der er ingen gyldig Grund til Klage. Maatte blot alle fremtidige Kompagnier ikke saa det værre end os. Jeg tror vort Kompagni er det fattigste, som nogensinde er gaaet fra Skandinavien; næsten Alle uden Undtagelse have deres Venner i Zion at tale for deres Udsfrielse. Heller albrig har vist nok et Kompagni af samme Størrelse været velsignet med saa stort et Antal højaldrende Foll. Af Blinde findes der ikke mindre end fem eller sex, hvilke alle selvfolgelig lægge særlig Beslag paa Andres Omhu og Pleie — en svær Kontrast mod den Beskyldning, vi saa ofte høre i Verden, at det kun er de Unge, og da fortrinsvis Pigerne, Mormonerne føge at drage til Utah. Men Verden forstaar ikke vores Motiver, og det vil vel endnu være en Stund, inden det Faktum bliver Alle indprentet med Flammestrift, at Mormonismen er Verdens Belgjorer. Vi have etter gjort den Erfaring, at de Gamle og Svage udholde Reisen bedre end de Unge og Stærke, idet SOSYGEN staarer dem mere end de andre.

Alle Emigranterne sende herved deres kærligste Hilsen til deres Troessæller i Skandinavien, og vi Undertegnede fremsende ligeledes vor Hilsen til alle vores Venner, bedende for deres fremtidige Vel og Udsfrielse fra Babylons Armod og Trængsel.

Den 17. September.

Vi ankrede i Havnene udfør Castle Garden igaar Estermiddag kl. 5 under det deiligste Solsskin, hvorved den prægtige Indseiling fra Sandy Hook tog sig

dobbelt fortryllende ud. Br. Staines kom strax ombord og meddelte os, at Alt er vel hjemme; han var netop returneret fra Salt Lake City for nogle Dage siden. Vi laa i Skibet i Nat for sidste Gang. I Formiddag begive vi os i Land og i Morgen begynder vor lange Jernbanetur.

Gud velsigne Dem, Br. Peterson, samt alle trofaste Søstende.

Deres i Bagten forbundne

Chr. Madsen.

P. O. Thomassen.

Malmö den 3. Oktober 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Efter at have reist gjennem 4de og 7de Distrikts i Slaane Konference, antager jeg, at det vil interessere Dem at høre lidt angaaende de Helliges Tilstand og Evangeliets Fremgang her i denne Del af Herrens Bingeård.

Vore Søstende ere glade og tilfredse i den Tro, som de have annammet og altid villige til at efterleve Guds Beslutninger og opfylde deres Pligter mod både Gud og Mennesker. Mange ere yderst fattige, men ikke desmindre ivrige og udføere i at soge Forsamlingen, ja det hænder ofte, at de gaa 3 a 4 Mil for at bivaae samme.

Vi have mange Søstende i denne Konference, der have staet trofaste i Bagten i mange Aar og som have dojet meget Ondt af deres kristne Medmennesker. De vente med overmaade stor Længsel

paa, at deres Besvisses Time maa komme, da de kunne sige Farvel til Babylons Mørke og Ugadelighed og drage hjem til deres Søstende i Ephraims Dale.

Vi have afholdt fire Forsamlinger for Fremmede og to for de Hellige. Disse vare alle sammen godt besøgte. Mange ønske gjerne at høre Evangeliet, men de ere ikke sørdeles villige til at aabne deres Huse for Forsamlinger. Mæsten Alle her omkring have hørt Herrens Budstab i mange Aar. De ere meget opmærksomme, naar man taler om Herrens Velsignelse, men de ville ikke benytte den.

Mange af vore Søstende i denne Del af Missionen ere dragne hjem til Zion. Præsterne ere de samme nu som altid, de soge bestandig at stride imod Guds Værk. Saasnarnt de høre, at en Mand eller Kvinde har omvendt sig fra sit ugadelige Levnet og vist Lydighed til Jesu Kristi Evangelium, komme de som Sjælesørgere til dem, der have sluttet Pagt med Herren, og lover dem al den Herlighed og Lykke, som findes i deres Himmel, blot de ville fornegte Sandheden og blive gode kristne.

Evangeliet gjor god Fremgang og Mange omvende sig og blive døbte til deres Synders Forladelse. Flere vilde maaske annamme det, men de synes vore Søstende ere altfor simple og fattige.

Hvad mig angaar, da er jeg glad og vel tilfreds under alle Omstiftelser og føler mig lykkelig ved at arbeide for Herrens Gjernings Udbredelse. Med venlig Hilsen til Dem, Broder Madsen og Olsen, forbliver jeg Deres i Evangeliet forbundne Broder og Medarbeider

Poul Dehlin.

Blandinger.

Kong Carl den Femtendes Begravelse sandt Sted igaar. Ifølge Telegram til Nitzaus Bureau kom først en særlig Procession, bestaaende af de udenlandstæ spesielle Assendinge og Corps Diplomatique. Et Kvarter senere kom Ligprocessionen, i hvilken ogsaa Damer deltog gaaende. Kisten, der var af simpelt Egetræ, bares af Kongens Adjutanter. Den uoverstuelige Folkemasse syntes dybt greben. Fra alle Sider og vinduer styrte en sand Blomsterregn ned over Kisten. Under Begravelsesceremonien affyredes 4 Gange 84 Skud. — Ved Kongens Forde-særd gik Grev Frijs-Frijsenborg i Spidsen for Diplomaterne og sorte den tydste Ge-sandt, Friherre Richthofens Gemalinde. Til Text for Ligtalen var valgt 5 Mose-bogs Kap. 32, Vers 39—40. Alle Butikker have været lukkede hele Dagen.

Kong Carl den Femtendes Begravelse blev ogsaa her i Landet i flere Byer — saaledes Nyborg og Aarhus — mindet i Onsdags ved Flagning paa halv Stang fra Skibene i Havnene, de offentlige og flere private Bygninger. — I de norske Hovedkirker afholdtes der paa Begravelsesdagen en høitidelig Sorgegudstjeneste, ved hvilken Bor Frelsers Kirke i Kristiania var dekoreret.

„Deseret News“ meddeler følgende: „En Præst fremstod en Søndags Formiddag for som sædvanlig at afholde en Prædiken for en stor Førsamling af Til-hørere, men da sej han til sin Beskyttelse, at han har forglemt den opstrevne Tale i sit Hjem. Han blev alligevel ikke forsagt, men paatog sig strax en kold Mine og bad Førsamlingen at undskyde ham, thi han var nu paa Grund af sit Uheld nødt til at stole paa, hvad Herren vilde give ham at tale, men i Eftermiddag fulde han være bedre forberedt.

Den store Filosof Lockman, en arabist Lærd, blev engang spurgt, paa hvilken Maade han var blevet begavet med saa stor Bisdom. Den lærde Bismand svarede: „Den har jeg erholdt ved at følge den Blindes Eksempel, der aldrig flytter sig af Stedet, førend han ved at føle med sin Stok er blevet forvisset om, at han uden Fare kan gaa videre.“

Endel unge japanske Damer ere komme til Paris for at uddanne sig i Skæddersom, Modepynt og andre svindelige Bestjæltigelser for derpaa at reise tilbage til sit Hjem og indsøre disse europæiske Moder. Deres Lærerinde i disse forskellige Fag har ikke allene stor Betaling for at opløre dem, men fortjener uhyre Summer ved at lade Byens Nygjerrige betale en Frank hver for gjennem et lille hemmeligt Hul at betragte deres underlige Skikkelse og Modedragt.

En gammel Jodes Leveregler. Min Son! staa tidlig op, saa sparar du dig den Uleilighed at gjøre det senere, og hvad man har spart, er tjent. Bug dig for Enhver, hos hvem du kan tjene Penge, og gaa stedse med sørket Blik og from Mine, naar du møder en rig Bedeføster. Hav stedse Agtelse for en bemidlet Peber-svend, men stor Respekt for en fattig, gammel Tomfru. Er du tilbords hos en Fornem, saa tal lidet, men spis meget. Af det Klæde, du ikke har, skal du ikke lade

dig nogen Kjole sy. Ser du nogen at være i Fare for at drukne, såa løb hastig og — raab om Hjælp. Vil Nogen laaue hos dig, såa staa ham redelig bi mod de høieste Menter og god Sikkerhed.

En Definition. Ved en Examens spurgte Professoren en Student, som just ikke havde det bedste Ry paa sig: „Hvad vil De kalde det, at trække fra det ene Børtshus til det andet, istedetsfor at passe Forelæsningerne?“ — „Bagtalelse!“ svarede Studenten tort.

Notits.

Konferencemøderne i den skandinaviske Mission ere bestemte til at afholdes i følgende Orden: i Stockholm den 12te og 13de Oktober, i Aarhus den 19de og 20de Oktober, i Aalborg og Kristiania den 26de og 27de Oktober, i Malmö og Göteborg den 2de og 3die November og i Kjøbenhavn den 9de og 10de samme Maaned.

In d h o l d .

	Side.		Side.
Lale af Præsident Brigham Young	17.	Om Drengesopdragelse	27.
Til Redaktoren af „Deseret News“	21.	Korrespondance	28.
Redaktionens Bemærkninger	24.	Blanding	31.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. C. Bording.